

EGLUTÉ

1978 BALANDIS

EGLUTĖ 1978 BALANDIS

TURINYS

- 3 VARLĖS, I. Grigaitienė
- 6 KAIP KALBA?, V. Šimaitis
- 7 PERANKSTYVAS PASIMAUDYMAS, N. Butkienė
- 12 IŠ KUR MUSĖS, I. Foistels
- 17 VAIKU KŪRYBA
- 22 DIEVAS VISUS MYLI, kun. J. Staškevičius
- 28 AITVARAS, I. M. Arnauskaitė
- 30 DARBELIAI

PIEŠINIAI

1978 m. viršeliai Marytės Barzdžiūtės iš Buenos Aires, Argentinoj.
Skyrių vinjetės Zitės Sodeikienės.

Kitos iliustracijos:

- I. Grigaitytės — 3, 4, 5
- A. Sutkuvienės — 6
- O. Mikailaitės — 8, 9, 10, 11, 22, 23, 25
- Z. Sodeikienės — 13, 14
- A. Sruoginienės — 12, 16
- I. Grigaitienės — 28

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — L. Šalčiuvienė, pasakų — A. Vygantienė, muzikos — M. Mažeikaitė-Utz, darbų — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

VARLĖS

Irena Grigaitienė

Varlės — šaltos ir šlapios.

Varlės yra vienos iš seniausių šios žemės gyvūnų.

Jos gyvena mūsų žemėje virš 50 milijonų metų.

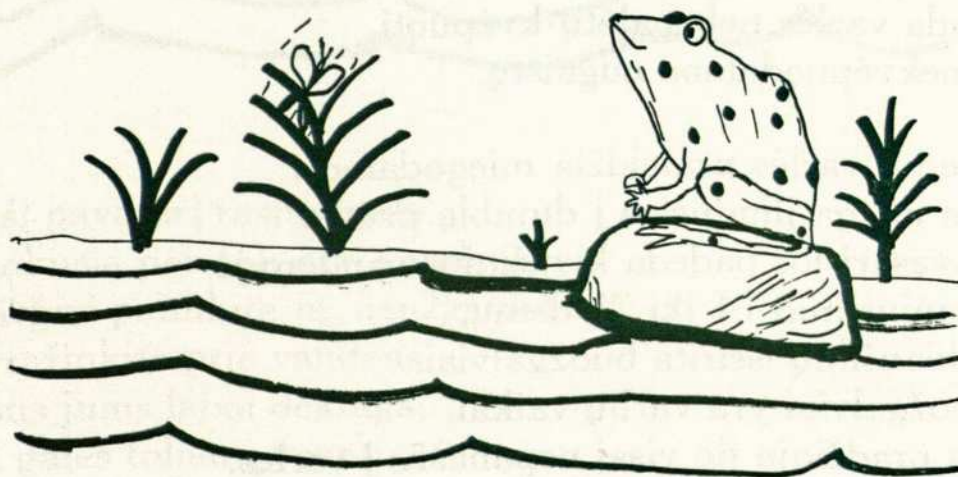
Dinosaurų dar nebuvo,

o varlės jau daugelį metų linksmai sau šokinėjo.

Dinosaurai išnyko. Jų daugiau nebėra,

o varlės dar tebegyvena.

Mes visi jas pažįstam.

Varlės turi vieną retą ypatybę.
Jos gali gyventi ir vandenyje, ir žemės paviršiuje.
Gyvendamos žemės paviršiuje, varlės naudoja plaučius
kvėpavimui.
Gyvendamos vandenyje, varlės kvėpuoja per skylutes
odoje.

Varlėms vienas dalykas yra labai pavojingas.
Joms pavojinga išdžiūti.
Jei jų oda išdžiūtų, skylutės joje užsidarytų.
Tada varlės nebegalėtų kvėpuoti,
o nekvėpuodamos nugaištų.

Ziemą varlės praleidžia miegodamos.
Jos miega įlindusios į dumblą prūde.
Pavasariį jos padeda kiaušinius vandenyje.
Praėjus nuo 14 iki 21 dienų,
iš kiaušinių išsirita buožgalviai.
Buožgalviai yra varlių vaikai,
bet pradžioje jie visai nepanašūs į varles.

Buožgalviai turi dideles galvas ir ilgas uodegas.
Jie yra panašūs į žuvis.
Jie gali gyventi tik vandenyje.

Buožgalviai auga vandenyje
ir pagaliau tampa varlėmis.

Išaugę, buožgalviai gali išlipti iš vandens.
Bet išlipę, jie turi likti šlapi.

Jei ši pavasarį rasite varlę,
nušokusią per toli nuo vandens,
atsargiai paimkite ją, neužgaukite
ir grąžinkite prie vandens.
Ji bus jums labai dėkinga,
nes galės toliau gyventi.

KAIP KALBA?

Viktoras Šimaitis

Varnos kvarkia,
Varlės kurkia,
Balandžiai burkuoja;

Katės kniaukia,
Vilkai kaukia,
O jaučiai mauroja.

Pelės cypia,
Pempės klykia,
Vyturiai čirena;

Šunes loja,
Žiogai groja,
Žąsinai gadena.

PERANKSTYVAS PASIMAUDYMAS

Nijolė Butkienė

Jau pakvipo pavasariu. Dienos pasidarė ilgesnės, saulutė dosnesnė. Ji anksčiau kėlėsi, vėliau leidosi. Sniegas pradėjo mažėti, tirpti. Jau kai kurios vietos liko visai be sniego, ar pavirto purvina bala.

Vaikams tai buvo pats blogiausias laikas. Per mažą sniego čiuožti, rogutėmis važiuoti, ar lipdyti sniego senį. O šlapiose ir purvinose aikštėse taip pat nebuvo galima žaisti.

Simas, Vytas ir Giedrius jau galvojo paslėpti savo rogutes kitiems metams. Simas palėpėje, Vytas su Giedriumi — rūsyje. Bet štai vieną vakarą papūtė šaltas vėjas. Debesiukai padengė dangų ir iškrito nemaža sniego.

— Sniegas! Sniegas! — džiaugėsi visi trys draugai.

— Einam čiuožti, — pasiūlė Giedrius.

— Ne, ledo nebus, — suabejojo Vytas. — Geriau einam rogutėmis pasivažinėti. Tam sniego pakanka.

— Einam lenktynių! — tuoj pasiūlė Giedrius.

— Kur mes dabar lenktyniausime? — paklausė Simas.

— Nuo mokyklos kalniuko, — pasiūlė Vytas.

— Bet ten apačioje yra didelė bala, — pasakė Simas.
— Aš vakar grįždamas iš mokyklos, ją mačiau.

— Tai buvo vakar, prieš šaltį, — numojo ranka Vy-
tas. — Šiandien pašalo ir prisnigo.

— Tikrai, šiandien visai kas kita, — nekantravo Gied-
rius. Jis svajojo apie lenktynes. Turėjo geras rogutes ir
tikėjosi draugus pralenkti.

Kai berniukai pasiekė mokyklos kalniuką, jis buvo
visas apsnigtas. Jokios balos nebuvo matyti. Tik takas
nuo kalniuko buvo siauras. Trejos rogutės netilps.

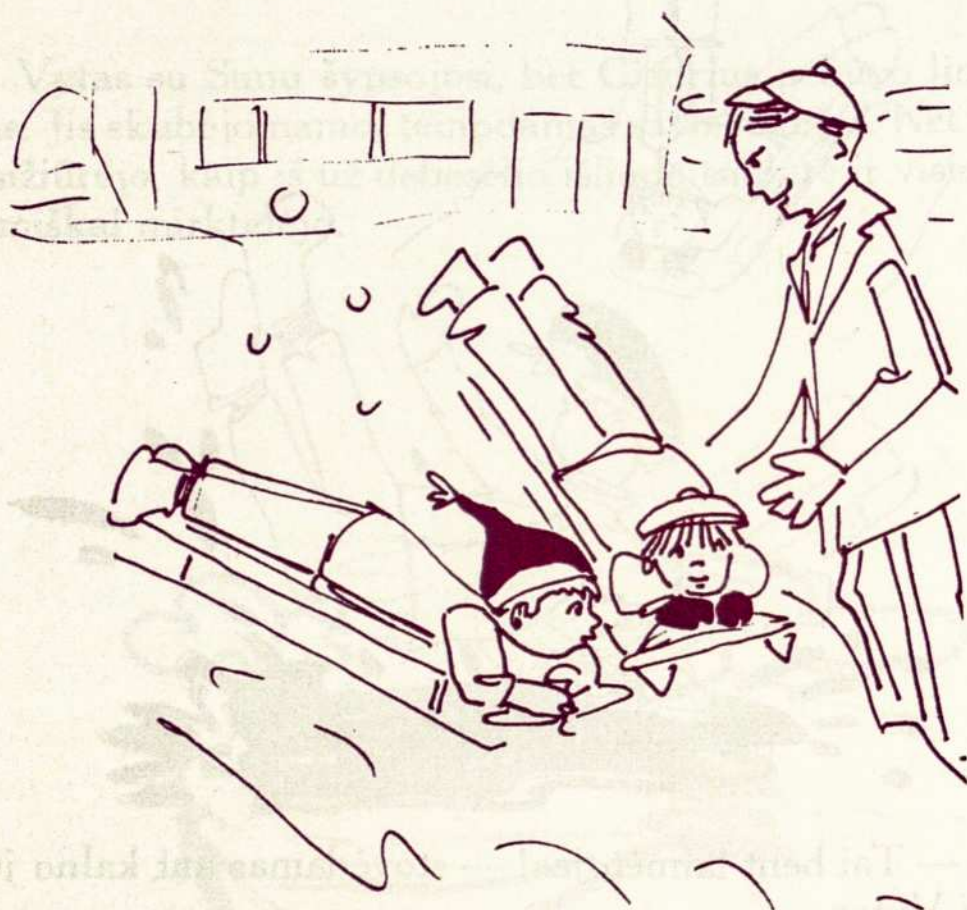
— Negalėsime visi trys lenktyniauti, — nusiminė Giedrius. — Vietos nėra.

— Nieko, leisimės po du. O laimėtojas tada lenktyniaus su likusiu, — tuoj rado išeitį išmintingasis Vytas.

— Aš noriu būti pirmutinis! Mudu su Vytu leisimės pirmi, — šoko Giedrius į rogutes.

— Palauk, palauk, — nesiskubino Vytas. — Aš čia esu vyriausias. Aš būsiu teisėjas ir lenktyniausiu su laimėtoju. Giedriau ir Simai, judu važiuokite pirmi.

— Puiku! — nudžiugo Giedrius. — Simai, pasiruošk!

— Pasiruoškite ir klausykite komandos, liepė Vytas.

— Kai pasakysiu "trys", pradėsite... Viens, du, trys!

Giedrius ir Simas kaip vėjas pasileido nuo kalno. Giedriaus rogutės pakalnėje aplenkė Simo. Bet Giedrius staiga įvažiavo į balą. Toj vietoj nebuvo pakankamai užšalę, tik labai plonu leduku apklota ir pridengta sniegu.

Giedrius tik pliukšt ir pasinėrė purviname vandenyje. Simas, pamatęs, kas Giedriui nutiko, savo rogutes pasuko į šalį.

— Gelbėkit! — sušuko Giedrius.

— Tai bent laimėtojas! — stovėdamas ant kalno juokėsi Vytas.

Pamatęs, kad Giedrius nenustoja rėkti, Simas tuoj pribėgo. Purkšdamas purvinoje baloje, Giedrius labai pyko.

— Nebijok, — drąsino Vytas, nuo kalno matydamas, kad bala visai negili. — Tokioj baloj ir viščiukas nenu-skęstų! — Bet ir jis atbėgo padėti Giedrių ištraukti. Abu berniukai su dideliu sunkumu ištraukė didvyrį ir jo ro-gutes.

— Šiandien nereikėjo mums lenktyniauti, — prasita-rė ramusis Simas. — Turėjome iš pradžios patikrinti, ar saugu.

— Bet užtai Giedrius atidarė maudymosi sezoną, — juokėsi Vytas. — Tuoju darysime plaukimo lenktynes!

Vytas su Simu šypsojosi, bet Giedrius nebuvo links-mas. Jis skubėjo namo, tempdamas savo rogutes. Net ne-pasižiūrėjo, kaip iš už debesėlio išlindo saulutė ir visiems šelmiškai mirktelėjo.

IŠ KUR MUSĖS?

pagal Ingeborg Foistels "Miško pasakos"

Vieną saulėtą rytą išdykėlis vėjas atnešė geltoną popierinį skėtį. Patupdė jį Tetai Šarkai ant galvos.

— Kas tai matė? Kas tai matė?! — sušuko Teta Šarka.

Skėtis nukrito jai po kojų. Teta Šarka pavartė, pavartė geltoną skėtį, paskui nuėjo prie upelio.

— Kaip man tinka tas skėtis! Reikia tuojau pasirodyti, — ir Teta Šarka nustriksėjo į mišką. Bet čia ji įkliuvo į voratinklį.

— Fui, kaip limpa! — pyko Teta Šarka.

Ji šokinėjo į dešinę ir į kairę. Ir vėl įkliuvo į kitą voratinklį.

— Ar aš musė? — išsižeidė Teta Šarka. — Vorai ap-raizgė visą mišką.

Ji ėmė daužyti voratinklius. Dar iš namų atsinešė dulkių siurblių ir visus išsiurbė. Tas darbas ją tiek privargino, kad atsigulė anksti ir užmigo. Naktį sapnavo voratinklius.

Anksti rytą Teta Šarko nubėgo pas savo kaimyną Lapiną. Mat, geltono skėčio dar jam neparodė!

— Labas rytas! — užgiedojo Teta Šarka, sukinėdama savo skėtį.

Bet Lapinas visai į ją nežiūrėjo. Jis bėgiojo su musių muštuku. Apie jo galvą sukosi šimtai musių. Įsiutęs Lapinas daužėsi į visas šalis. Ir staiga — pliaukšt Teta Šarkai per geltoną skėtį.

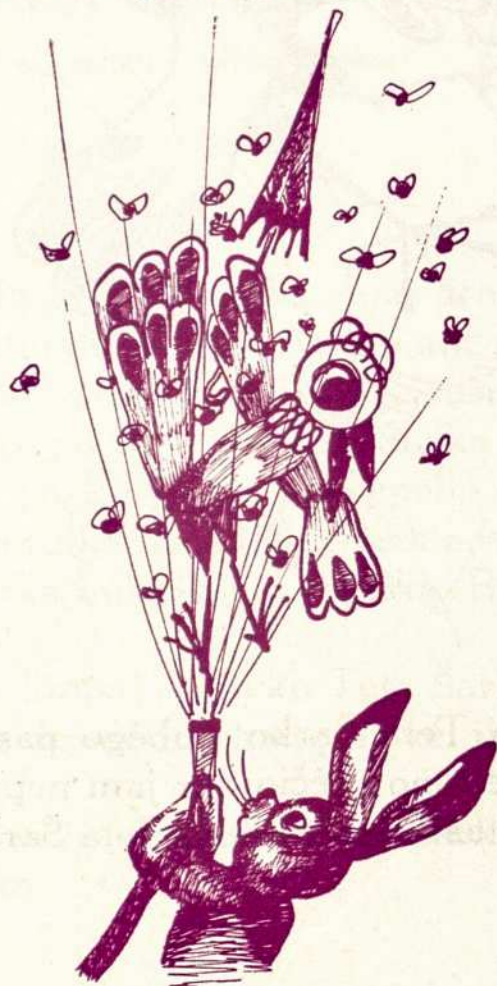
— Kas tai matė? Kas tai matė? — pyko Teta Šarka.

— Labai atsiprašau, tarė Lapinas. — Tos musės man galvą susuko, — ir jis bėgiojo šen ir ten, vis mušdamas muses.

— Lapinas iš proto išsikraustė! — rėkė Teta Šarka ir movė namo. Bet kur tik ji bėgo, visur buvo pilna musių.

— Iš kur tos musės? — rūpinosi kiškis Strakalas. — Tuo j jas išvaikysim.

Strakalas griebė laistymo žarną ir ėmė purkšti musių spiečius. Pačiame spiečiaus vidury buvo Teta Šarka. Laistytuvas tiesiai ant jos ir pataikė.

— Gelbėkit, priešai užpuolė! — sukliko Teta Šarka. Ji bėgo namo, kiek tik kojos nešė.

— Kas tai matė? Vakar vorai, šiandien musės! Čia gyventi nebegalima, — niurnėjo Teta Šarka.

Tuo tarpu nudardėjo Lapinas su vežimėliu. Jame stovėjo jo lova ir mėlyna spintelė.

— Kur keliauji? — paklausė Teta Šarka.

— Išsikraustau.

— Palauk, ir aš su tavim! — ir Teta Šarka sugriebė viską, kas papuolė po ranka. Sukrovė į Lapino vežimą.

Važiuoja abu, o musės seka paskui. Jos atrodo, kaip pilkas debesys prieš audrą. Jie pervaziavo kalniuką ir atsidūrė pievoje, kur dabar gyveno vorai.

Lapinas sustojo ir susimąstė.

— Vorai? . . . Kodėl mūsų miške nebėra vorų?

— Kam jų reikia? Jų voratinkliai biau rūš! — pasipurtė Šarka.

— Arba voratinkliai — arba musės! Aš už voratinklius, — pasakė Lapinas. — Žiūrėk!

Teta Šarka prislinko prie voratinklių ir pamatė. . . Kiekviena kybojo didelės, juodos musės.

— Tai ir aš už voratinklius, — atsiduso Teta Šarka.

Abu prisirinko vorų į savo dėžes ir dėžutes ir parvežė atgal į mišką. Paleido prie gumboto ažuolo ir gervuogių krūmų. Netrukus miške buvo daug voratinklių ir tik viena kita musė.

— Bet aš vis vieną norėčiau žinoti, kas iš mūsų miško išvaikė vorus, — tarė Lapinas. Jis pasikabino musmuši virtuvėje už spintos.

— Gera, kad prisiminiau! — tyliai pasakė Teta Šarka. — Juk aš turiu suklijuoti savo geltoną skėtį. Strakalas jį sudaužė. . .

Lapinas ir kiti miško žvėreliai pakraipė galvas.

— Arba voratinkliai — arba musės. . . Mes už voratinklius!

GAMOS DRAUGAI

Žiogas

Žiogas tupėjo ant aukštos žolės stiebo,
 Įsikabinęs savo ilgoms kojom.
 Aš mačiau, kad jam saulė labai patiko.
 Švelnus vėjas supo žiogą
 Ir aš girdėjau jo dainą.
 Kažin ką jis galvojo?
 Tada saulė pasislėpė už debesies,
 Žiogas pabudo iš svajonių
 Ir greitai nušoko,
 Palikdamas dar tebesisupančią žolę.

Indrė Bildušaitė

Voratinklis

Jau anksti ryte žinojau, kad bus karšta vasaros diena. Dangus keistai mėlynavo ir jo pakraščiuose kyšojo saulutės dar menki spinduliai. Visur buvo ramu, šiltai drėgnas vėjelis pūstelėdavo ir kur-ne-kur mieguistas paukštis sučiulbėdavo. Aš sėdėjau ant rasotos žolės, grožėdamasi ankstyva gamta ir galvojau kaip praleisiu šią dieną.

Staiga pastebėjau krustelėjimą žolėse. Tarp dviejų žolių buvo ištiestas pusiau baigtas voratinklis. Po jį, labai atsargiai palengva tiesdamas savo ilgas kojas, rėpliojo voras. Susidomėjusi stebėjau tą mažą audėją. Jis tupėjo viename tinklo kampe, lyg planuodamas kažką. Staiga sukrutėjo kojos, apsisuko ir nurėpliojo

į kitą galą. Ir taip jis bėgiojo nuo vieno galo iki kito. Jo margas kūnelis spindėjo saulėje, plaukuotos kojos vikriai dirbo. Voratinklis didėjo ir augo iš po jo vikrių kojelių. Voras bėgiojo, šoko, kol pagaliau sustojo.

Voratinklis lengvai siūbavo švelniame vėjuje ir su juo voras. Plonyčiai siūlai buvo supinti komplikuotais raštais ir jis žibėjo saulėje. Voras atrodė patenkintas, tupėdamas lyg karalius savo soste.

Lyg užburta atsikėliau nuo žemės ir nuėjau. Niekad negalvojau, kad būčiau sužavėta tokiu menku sutvėrimu.

Marija Andijonaitė

Esu obuoliukas

Ar jūs pagalvojate, kaip jaustūsi gyventi obuoliuko gyvenimą? Man labai smagu, nes labai sveika gyventi kaime, po medžiu, šiltam ore. Kai aš buvau mažiukas, medis mane laikė paslėpęs lapuose, kad vaikai manęs nesuvalgytų. Aš išaugau toks gražus, tobulas obuolys, kad mano savininkas manęs nevalgo, bet laiko mane lėkštėj su bananais, vynuogėmis ir vienu apelsinu. Matai, mūsų savininkas yra dailininkas ir jis mus nupiešia ir paveikslus parduoda.

Aš esu labai laimingas, kad niekas manęs nesuvalgys, bet man gaila tų obuolių, kurie buvo suvalgyti. Vieną kartą apelsinui beveik atsitiko tokia nelaimė. Mūsų savininkas, labai išalkęs, norėjo jį nulupti, bet kai apelsinas spiovė jam į akį, jis mūsų nebelietė.

Rytas Urbaitis
Cleveland, Ohio

Murzos nelaimė

Murza buvo didelis, vilkinis šuo, kuris buvo labai stiprus ir stipriai įsitikinęs, kad yra geriausias iš visų šunų.

Vieną dieną šeiminkė jam davė didelį, gražų kaulą. Kaulas jam labai patiko ir jį rodė visoje kaimynystėje. Visi šunes pavydėjo Murzai kaulo, ypač vienas mažas šuniukas. Jis buvo rudas, sumaišytas su balta spalva ir turėjo dideles ausis. Jo vardas buvo Princiukas. Murza buvo toks didelis, o Princiukas — toks mažas, kad tik gudrumu galėjo kaulą sau gauti. Jis galvojo, galvojo ir pagaliau sugalvojo apgauti Murzą.

Priėjo Princiukas prie Murzos ir sako:

— Oi tu ir kvailys. Kodėl laikai kaulą savo snukyje? Ar nežinai, ką reikia daryti?

— O ką reikia daryti? — klausė Murza.

— Žinai, kai žmonės pasėja žirnius, tai po kurio laiko užauga daug daug žirnių. Taip reikia daryti ir su kaulu. Tu imk ir jį pasodink. Po poros savaitių užaugs daug kaulų ir tu turėsi jų, kiek tik norėsi.

Murza padėkojo ir, norėdamas turėti daug kaulų, pasodino savo kaulą į žemę.

Kai Murza nuėjo namo, Princiukas išsikasė kaulą ir paslėpė krūmuose. Murza kiekvieną dieną ateidavo pasižiūrėti, ar jo kaulas išdygo, o Princiukas tik žiūrėjo į jį ir juokėsi, laižydamas savo kaulą.

Erikas Vasiliauskas

KELIAUJAME!

Keliavau Skandinavijoje

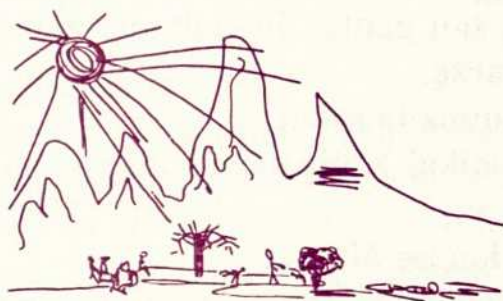
Vieną vasarą su mama nuskridome į Bergen, Norvegijoje. Ten buvo labai įdomu. Žmonės paprasti ir labai draugiški. Plaukiojome apie fjordus ir gėrėjomės kalnais.

Iš Bergen skridome į Švediją. Oras buvo gražus, ir niekas mums nekliudė apžiūrėti kraštą. Lankėme muziejus, kur susipažinome su Švedijos praeitimi.

Tuomet aplankėme Daniją. Ten matėme daug gražių bažnyčių. Vieną dieną užsikėlėme į kalno viršūnę, iš kur matėme plačias apylinkes. Aplankėme ir danišką cirką, "Tivoli gardens" — pasilinksminimo vietą. Ten matėme baletą ir operą. Danija yra labai gražus ir malonus kraštas.

Tų atostogų ilgai nepamiršiu!

Laura Kyraitė
Chicago, Ill.

Havajus
Darius Udrys, 5½ m.
Jackson, Mi. 49201

Europoje

Laimingiausias įvykis mano gyvenime buvo, kai aš keliavau į Europą. Mes aplankėme Šveicariją, Belgiją, Olandiją, Vokietiją ir Austriją. Pamačiau mamos ir tėvelio namus, kur jie gyveno prieš daugelį metų. Šveicarijoje mačiau Alpių kalnus. Olandijoje nustebau, kad kai kurie žmonės yra apsirengę olandiškai ir dėvi medinius batus. Ir mes nusipirkom olandiškąs klumpes. Europoje išbuvom tris savaites. Gal ir vėl kada nuvyksime...

Rita Ostrauskaitė

Kelionė į Huroniją

Vieną rudenį su savo klase važiavau į Huroniją. Ten yra sena indėnų gyvenvietė Kanados šiaurėje. Mes ten išbuvome ke-
lias dienas.

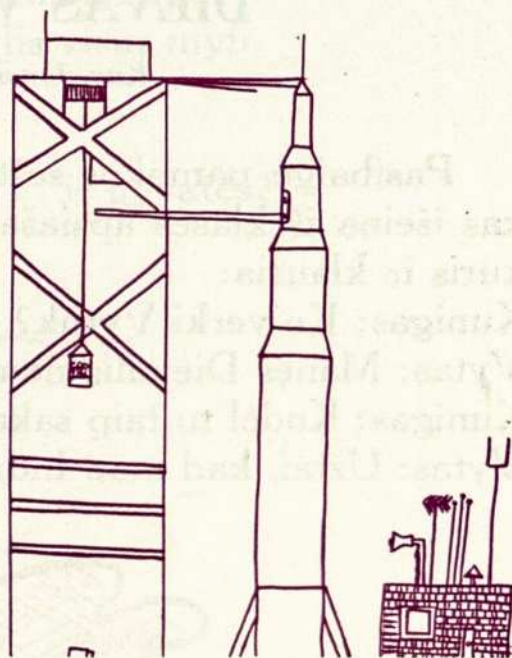
Pakeliui į Huroniją aplankėme bažnyčią, pastatytą ant kal-
no. Į kalną reikėjo lipti. Užlipus apžiūrėjom bažnyčios vidų, iš-
puoštą gražiais paveikslais ir statulomis.

Vakare pasiekėme Huroniją. Pavalgėme vakarienę irėjome
gulti. Ryte vienas ponas mums aprodė įdomesnes Huronijos vie-
tas. Kitą dieną važiavome į parką ir pietavome lauke. Kasdien
vis ką nors naujo pamatėm ir sužinojom.

Išvyka praėjo kaip viena diena. Ji man paliko daug malonių
prisiminimų.

Marytė Balaišytė
Toronto, Canada

Raketa į mėnulį
Raimundas Liūdžius, 8 m.
New Britain, Ct.

Kelionė į mėnulį

Prasidėjo skaičiavimas... Paskui raketa pakilo. Netrukus
buvau erdvėse. Mačiau daug krentančių žvaigždžių — raudonų ir
baltų. Kai pamačiau Marso planetą, nusprendžiau ten nusileisti.
Pasiruošiau nusileidimo įrankius ir nusileidau. Labai atsargiai
išlipau iš raketos. Tuoj pajutau, kad Marso oras man nesveikas.
Įlipau atgal į savo raketą ir sugrižau į žemę. Visi džiaugėsi mane
pamatę. Greitai nuvažiavau namo, kad galėčiau gerai išsimiegoti.

Dalia Damašiūtė

AR ŽINAI?

DIEVAS VISUS MYLI

Kun. Jonas Staškevičius

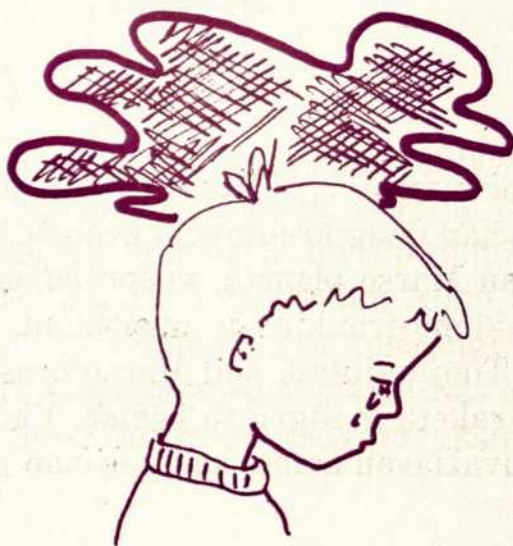
Pasibaigė pamokos šeštadieninėje mokykloje. Vytukas išeina iš klasės apsiašarojęs. Jis susitinka kunigėlį, kuris ir klausia:

Kunigas: Ko verki Vytuk?

Vytas: Manęs Dievulis nemyli. . .

Kunigas: Kodėl tu taip sakai?

Vytas: Užtai, kad man Indrė taip sakė:

Kunigas: Indrė sakė?

Vytas: Taip. Ji sakė, kad aš blogas, o blogų Dievas nemyli...

Kunigas: O kodėl ji tai sakė?

Vytas: Užtai, kad aš jos spalvas pasiskolinau...

Kunigas: O ar ji tau tas spalvas skolino?

Vytas: Aš paėmiau kai ji nematė.

Kunigas: Matai, Vytuk, toks paėmimas — tai nėra pasiskolinimas. Pasiskolinimas būtų, jei jos gražiai paprašytum ir ji tau leistų spalvomis naudotis. Dabar tu neteisingai pasielgei, todėl ji taip tau ir sakė.

Vytas: Tai manęs tikrai Dievulis nemyli?

Kunigas: Myli, Vytuk, myli. Jis visus myli.

Vytas: Tikrai?

Kunigas: Tikrai, Vytuk.

Vytas: Ar Jis myli ir žalčius... ir gyvates?

Kunigas: Taip, ir juos myli.

Vytas: Ar jis myli ir vilkus, ir tigrus?

Kunigas: Taip, ir juos myli.

Vytas: Ir blogus žmones?

Kunigas: Ir blogus žmones. Jis myli visus, tik nekenčia blogų darbų.

Vytas: Blogų darbų?

Kunigas: Taip, Vytuk. Matai, tu paėmei Indrutės dažus nesiklausęs. Tu negerai pasielgei. Toks darbas Dievuliui nepatinka. Jis todėl nepatenkintas tavo elgesiu, bet Jis vistiek tave myli.

Vytas: Tai Jis labai geras?!

Kunigas: Taip, Jis labai geras. Jis yra geras visiems: geriems ir blogiems.

Darius: (ateidamas) Labas, kunigėli!

Kunigas: Labas, Dariau! Tai eisit su Vytuku namo?

Darius: Taip, bet mes dar turim Rimo su Indre palaukti.

Kunigas: O kur jiedu taip ilgai užtruks?

Darius: Indrė, mačiau, kažkur su savo drauge į aną pusę kiemo bėgo. Aš jai šaukiau, kad laikas eiti namo, tai ji sakė greit atbėgs. Kur Rimas — nežinau, gal dar klasėj.

Kunigas: Tai jam mokytis labai patinka?

Vytas: Visai ne!

Darius: Jis savo mokytoją labai mėgsta. Net šokoladinį saldainį jai aną dieną nunešė.

Kunigas: Žiūrėk tu man! Na, matai, Dariau, mudu su Vytuku čia rimtais dalykais kalbėjomės.

Darius: Apie ką?

Kunigas: Kalbėjomės, kad Dievas yra labai geras.

Darius: Tikrai? Tai kodėl Jisai žmones baudžia?

Kunigas: Kaip tai baudžia?

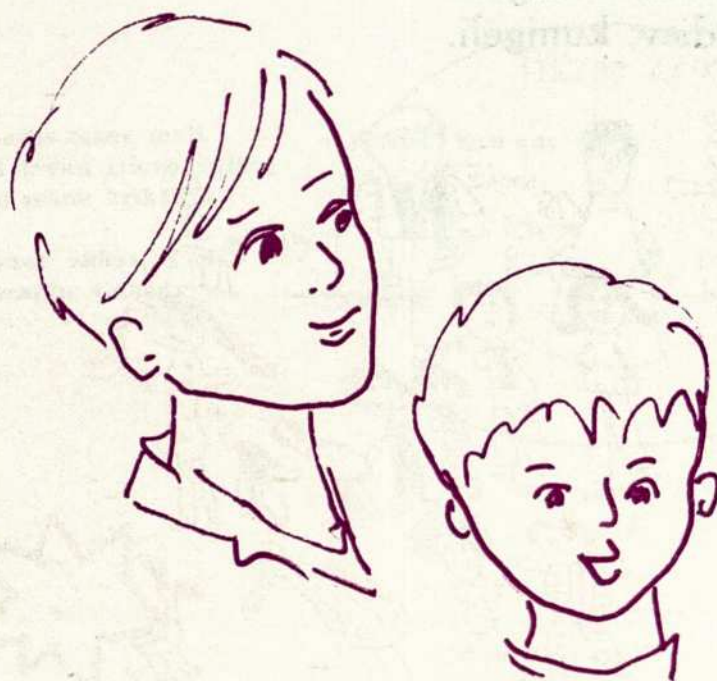
Darius: Jis siunčia visokius karus, visokias ligas... Jis net padarė, kad mano draugas Algis ranką išsinarintų už tai, kad mane mušė.

Kunigas: Tu manai, kad Dievas visa tai daro?

Darius: Žinoma!

Vytas: Aš irgi taip manau!

Kunigas: O man atrodo kitaip. Žiūrėkit, jeigu judu pamokų neruoštumėt per ištikus metus ir paskui egzaminų neišlaikytumėt gale metų, kas būtų kaltas?

Darius: Aš visada meldžiuosi, kad man egzaminai gerai pavyktų.

Kunigas: Na, gerai. O jeigu tu, Dariau, tiktai melstumeis, bet visai nesistengtumei mokytis? Jeigu visai nesistengtumei ruošti egzaminams? Kas tada būtų kaltas, jei egzaminų neišlaikytumei?

Darius: Nu, nežinau . . . Gal aš truputį . . .

Kunigas: Ne truputį, o tikrai būtum kaltas. Matai, panašiai yra ir su visu pasauliu ir visais žmonėmis. Vien dėl to, kad kas nors blogo pasauly atsitinka, dar nereiškia, kad Dievas tai padarė, ar kad Dievas baudžia. Dažniausiai patys žmonės save nubaudžia. Panašiai kaip judu save nubaustumėte, neruošdami pamokų ir nesimokydami, kas yra užduota . . .

Ziūrėkite, jau Indrė su Rimu atbėga. Skubėkite namo, jūsų mama lauks. Pasikalbėsime daugiau kitą kartą.

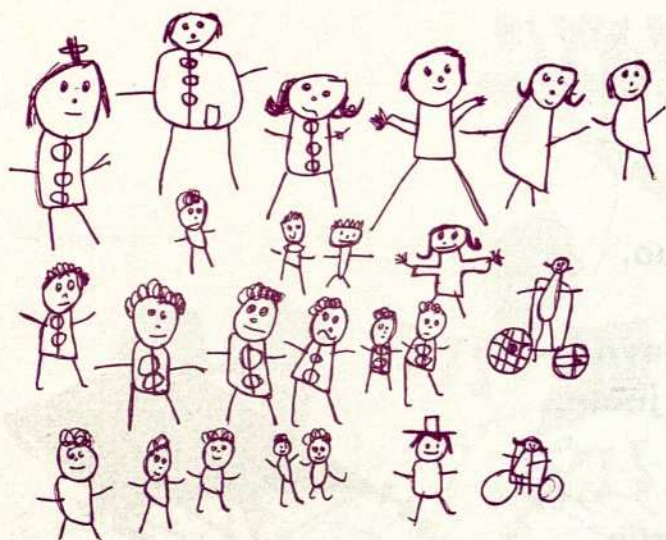
Darius: Gerai, kunigėli.

Vytas: Sudiev, kunigėli.

Dievas myli mano šeimą. Jis myli visus žmones ir gyvulius.
Dievas visus globoja.

Judita Jasiūnaitė, 6 m. Toronto, Canada

Dievas visus myli.
Visi žmonės yra
Dievo šeima.

Paulius Blyskis, 5 m.
Toronto, Canada

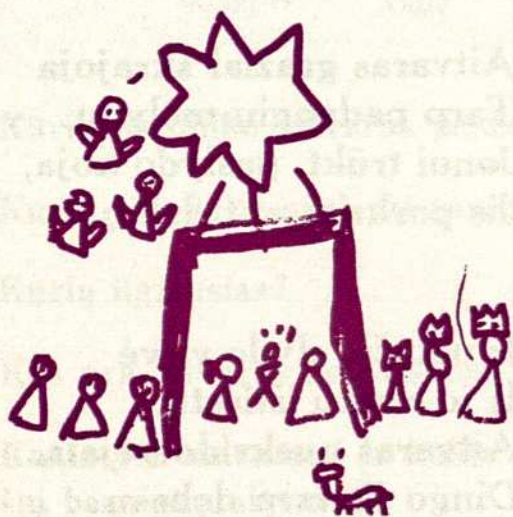
Dievas mane myli.
Aš tapau Dievo vaiku,
kai mane krikštijo.

Jonas Šukys, 6 m.
Toronto, Canada

Dievas mus myli.
Jis mums atsiuntė Jėzų.
Aš myliu Kūdikelį Jėzų.

Andris Dunduris, 6 m.
Cleveland, Ohio

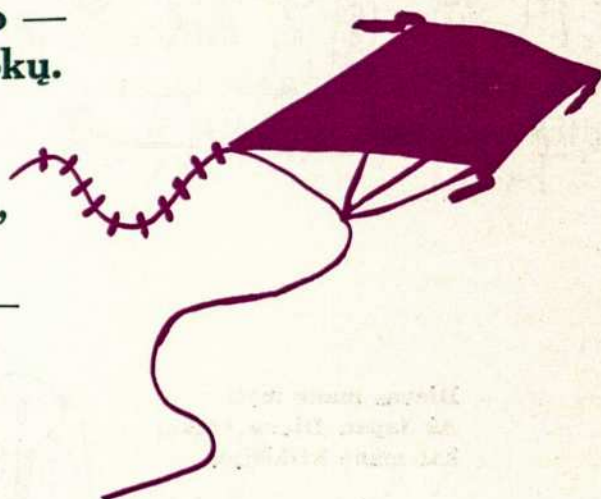

AITVARAS

Irena Maria Arnauskaitė

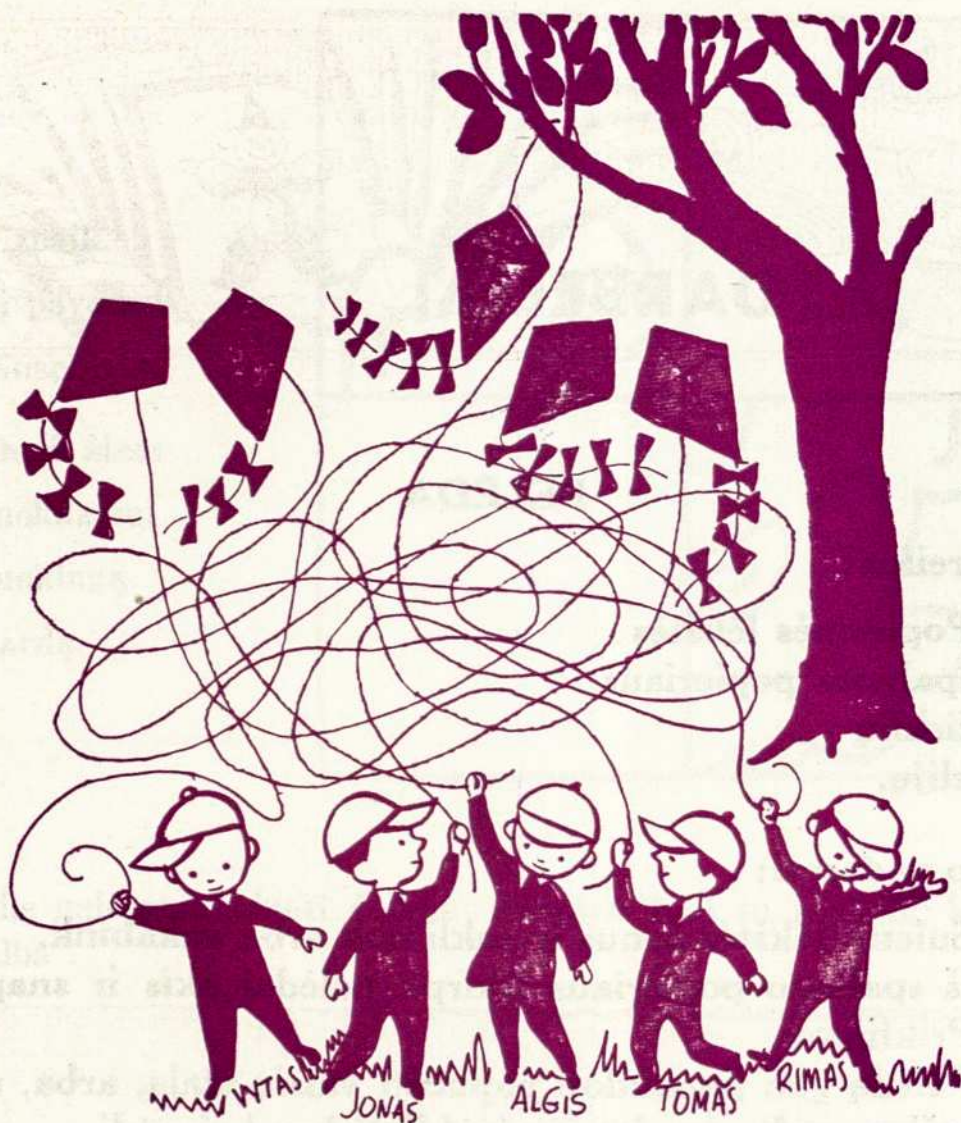
Kilo aitvaras virš namo,
Kilo jis virš kaminų,
Džiaugėsi vaikai, mojava —
Buvo jiems tiek daug juokų.

Jonas stipriai laikė virvę,
Išsikibęs gan tvirtai.
Aitvarą skraidina vėjai —
Nepaleis jis jo tikrai.

Aitvaras gražiai skrajoja
Tarp padangių mėlynų, —
Jonui trūkt, paslydo koja,
Jis parkrito ant delnų!

Ir netyčia slydo virvė
Iš jo rankų ištiestų,
Aitvaras nuskrido vėjais,
Dingo jis tarp debesų...

Kurio berniuko aitvaras pasikabinęs medyje?

Kurių berniukų aitvarai turi trumpiausias uodegas?

Kurių ilgiausias?

Kas yra aitvaras lietuviškose pasakose?

Kokie yra skirtumai ir kokie panašumai tarp pasakų aitvaro ir šių berniukų aitvarų?

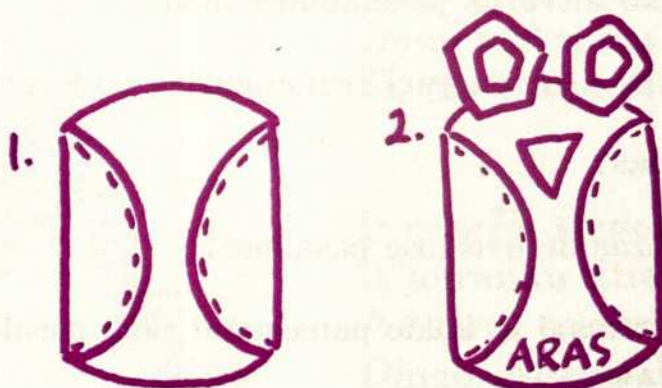
PELĖDA

Ko reikia:

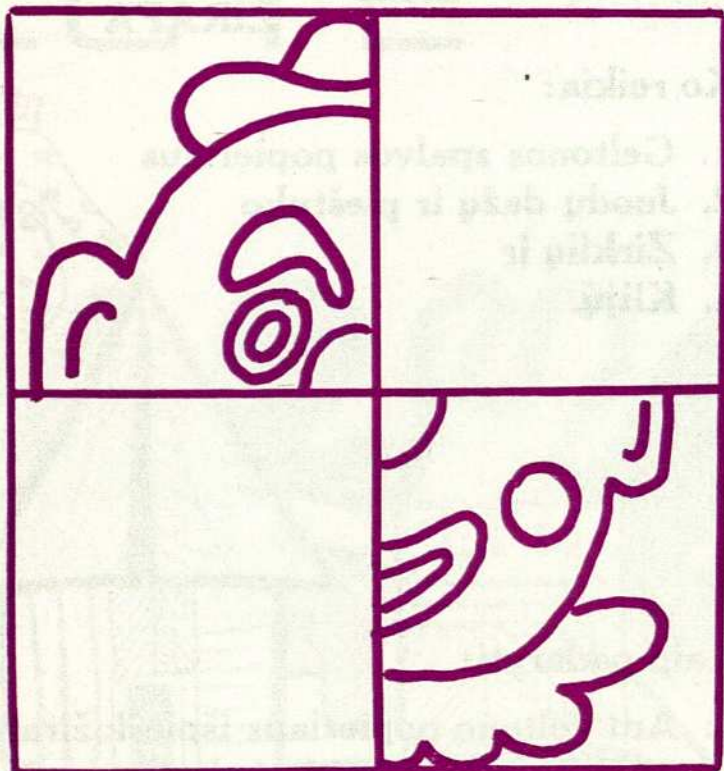
1. Popierinės lėkštės
2. spalvoto popieriaus
3. žirklių
4. klijų.

Kaip padaryti:

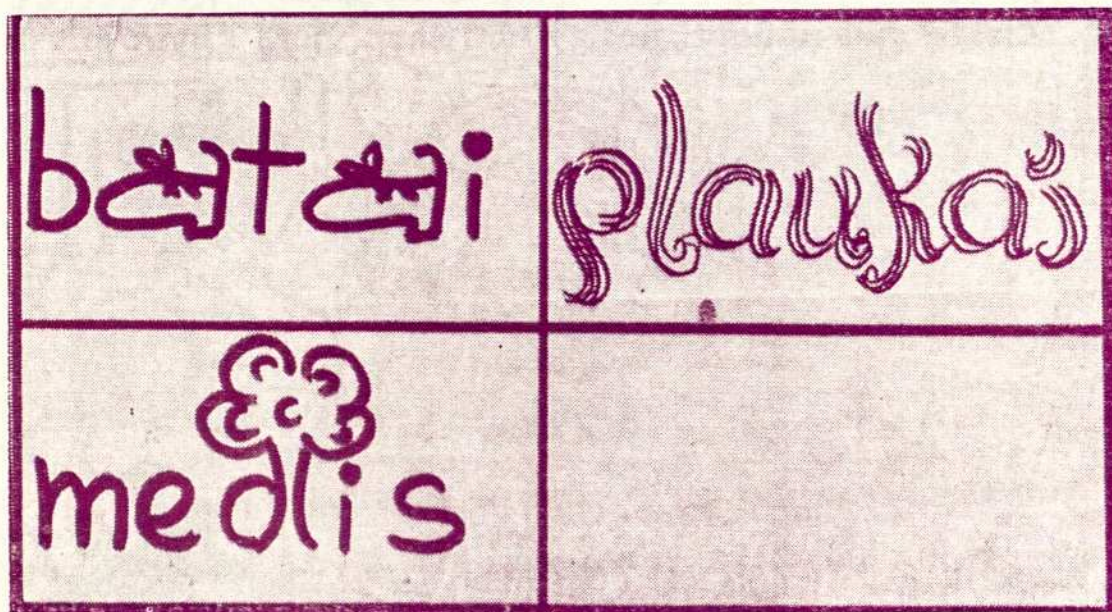
1. Sulenk lėkštės šonus ir suklijuok arba sukabink.
2. Iš spalvoto popieriaus iškirpk pelėdai akis ir snapą. Priklijuok.
3. Pelėdą gali panaudoti papuošti vaisių stalą, arba, užrašius svečių vardus, paženklinėti kas kur sėdi.

Užbaik
 šį paveikslą.
 Nuspalvok.
 Duok šiam
 juokdariui
 juokingą
 vardą.

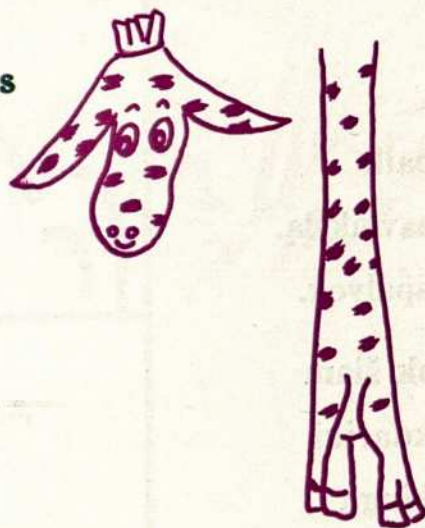
Žodis gali pavaizduoti daiktą. Parašyk žodį su piešiniu, kuris
 "kalba".

ŽIRAFĖ

Ko reikia:

1. Geltonos spalvos popieriaus
2. Juodų dažų ir pieštuko
3. Žirklių ir
4. Klijų.

Kaip padaryti:

1. Ant geltono popieriaus išpiešk žirafos galvą. Tada nupiešk ilgą, ilgą kaklą ir kojas apačioje. Jei neturi geltono popieriaus, gali savo žirafą nuspalvoti arba nudažyti geltonai.
2. Juodais dažais nutapyk žirafai taškus.
3. Iškirpk žirafos galvą ir kūną. Suklijuok.
4. Žirafą gali naudoti pasižymėti savo vietą knygoje.

